

Misna slavlja i župni oglasi

Pon 17. kolovoza	19 + Marko Velić
Uto 18. kolovoza	19 Po nakani za duhovno i tjelesno zdravlje
Sri 19. kolovoza	19 + Anka i Anton Bošnjak
Čet. 20. kolovoza	19 Po nakani (al)
Pet. 21. kolovoza	19 Po nakani (al)
Sub. 22. kolovoza	19 + Ištvan Pec i Mijo i Roža Božičević; Ivica Belančić Boško.
21. NKG - 23. 8. DAN GOSPODNJI	8 CEROVNIK: + Marinko Pribanić i Marijan Kirasić 11 LIŠČEVKA: Proslava Sv. Roka 18 SVETIŠTE: Misa za bolesnike

1. DAN BOLESNIKA – slavimo u nedjelju, 23. kolovoza misom u 18 sati koju predvodi vlč. Ivica Stošić, župnik u Kostreni. Povežite starije i bolesne i nemoćne na sveto pomazanje...

2. HVALA svima – koji ste pomogli proslaviti Vel'ku Mašu. Neka Vas Gospa nagradi...

3. BLAGOSLOV SAKRSTIJE – novouređene imali smo u nedjelju, 9. kolovoza 2020.

Mučenik vlč. Dragutin Fifka i Cerovničke žrtve 1943. 43. dio

U župnoj *Spomenici* je kroničar vlč. Glad zapisao kako je 1876. godine carski i kraljevski poručnik Mijat Stipetić dao, pored lipa uz crkvu, zasaditi i dva bora kraj križa na raspuću. Ne zna se točan datum podizanja tog križa, ali iz iste *Spomenice* doznajemo da ga je dao postaviti župnik vlč. Stjepan Franić (1867.-1883.). Godine 1901. križ je restaurirao i obojio majstor Marchetti iz Ogulina. Križ se najvjerojatnije, nalazio na raskrižju ispred župne crkve, na mjestu današnje kapelice Srca Marijina ili negdje pokraj tog mjesta, nasuprot mjesne škole.¹

U Vajin Vrh se nekada nalazila i kapelica Majke Božje, izgrađena 1912. godine. Kip Majke Božje i kapelicu je 28. srpnja iste godine blagoslovio tadašnji cerovnički župnik vlč. Dragutin Dičić.² Prema sjećanju starijih mještana kapelica je bila visoka 1,5 m, a kip Gospe Snježne u njoj oko 1 m. Kapelicu je srušio jedan komunist i kamen ugradio u stepenište svog imanja. Gospin kip je nakon rušenja kapelice ostao sačuvan u obitelji Franjković, ali je nakon nekog vremena, jer je kuća bila puna djece, razbijen i zakopan na imanju iste obitelji Franjković. Za kapelicu Gospe Snježne veže se jedna legenda koja se usmenom predajom prenosi s koljena na koljeno. Naime, kada su se Turci jednom prilikom na Petrovu (29. lipnja) povlačili pred hrvatskim krajiškim vojnicima prema Krbavi (Udbini), zahvatilo ih je snježno nevrijeme i morali su bježati na „vlačicama“ (velikim saonicama). U spomen na taj događaj i pobjedu nad Turcima, zahvaljujući snježnom nevremenu, Cerovničani su kasnije sagradili kapelicu koju su posvetili Gospi Snježnoj.³

¹ *Spomenica župe Cerovnik*, str. 11.

² *Isto*, str. 22.

³ Ivan PODGORELEC – Josip ANUŠIĆ, „Iz župa Uznesenja Blažene Djevice Marije – Oštarije i Kristova Uzašašća – Cerovnik“, u: *ZOV*, 16 (2009) 2, str. 42.; Ines POPOVČIĆ, „Pogled u prošlost: Vojnovac“, str. 63-64. Možda je u pozadini ove usmene predaje stvarni povijesni događaj. Godine 1491. Turci su poraženi kod gornje Kupe od četa Bernardina Frankopana; zatim su hrvatski velikaši, predvođeni banom Ladislavom od Egervara sačekali u listopadu tursku vojsku koja se s golemim plijenom vraćala iz Kranjske i pobijedili je u bitci kod Vrpila nedaleko od Udbine. (usp. Ante NAZOR – Zoran LADIĆ, *Povijest Hrvata – ilustrirana kronologija*, str. 140.)

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com

16. kolovoza 2020. • 20. NKG • God. XI. • br. 33 (520)

20

O ženo, velika je vjera tvoja!

Čitanje svetog Evanđelja po Mateju: U ono vrijeme: Ode Isus i povuče se u krajeve tirske i sidonske. I gle: žena neka, Kanaanka iz onih krajeva, izide vičući: »Smiluj mi se, Gospodine, Sine Davidov! Kći mi je teško opsjednuta!« Ali on joj ne uzvratiti ni riječi. Pristupe mu na to učenici te ga moljahu: »Udovolji joj jer više za nama.« On odgovori: »Poslan sam samo k izgubljenim ovcama doma Izraelova.« Ali ona pride, pokloni mu se ničice i kaže: »Gospodine, pomози mi!« On odgovori: »Ne priliči uzeti kruh djeci i baciti ga psicima.« A ona će: »Da, Gospodine! Ali psići jedu od mrvica što padaju sa stola njihovih gospodara!« Tada joj Isus reče: »O ženo! Velika je vjera tvoja! Neka ti bude kako želiš.« I ozdravi joj kći toga časa.

Riječ Gospodnja. (Mt 15, 21-28)

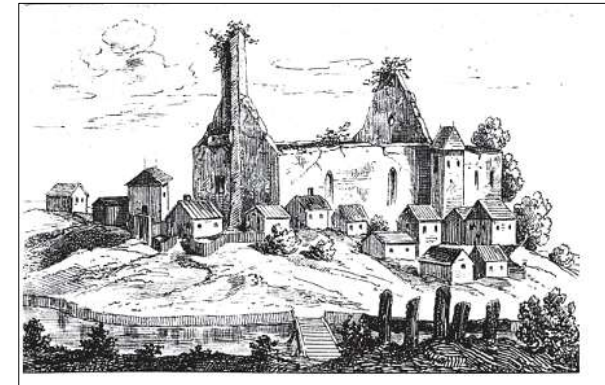
Bog je Bog svih

Isus dijeli kruh života svim ljudima bez obzira iz kojeg su naroda. Vjeru i Boga ne može se za sebe prisvojiti. On je otac svih ljudi jer su svi ljudi na njegovu sliku. Svi se u njemu prepoznajemo, sve nas one prepoznaje. Svi su ljudi isti i različiti, a Bog je Jedan svim ljudima i cijelom svemiru. Ne vjerujem da itko od ljudi želi diobu u ime Boga, ali se ona tako događa jer se vrednuje samo svoje vlastito viđenje ili vlastito vjerovanje.

Tako se mi dijelimo radi sebe u ime Boga. Svjesni smo da egoizam nije dobar, ali ga zadržimo radi vjere u 'pravoga Boga'. M. Eckhart je rekao na jednom mjestu da bi se trebalo odreći 'našeg' Boga radi Boga. Uvijek je opasnost da se formira svojeg Boga i time se stvori zapreka za upoznavanje i doživljajem živoga Boga.

Zato danas treba Isusovu poruku, Isusovu Riječ dijeliti ne kao mrvicu nego kao potpuni ručak. Kao da neki trajno ljude tretiraju nezrelima i uvijek im izlaži na dosta nepotpun i nejasan način Isusovu Radosnu vijest.

Bog je uvijek Netko tko nadilazi naše shvaćanje. U njega treba vjerovati, Njemu se treba otvoriti, Njemu se treba povjeriti. To nas uči Isus Krist. Kroz njega se najbolje može naslutiti veličina i ljubav Božja. Bog je ljubav i tko ljubi taj poznaje Boga. Tko ne ljubi taj ne pozna niti Boga niti bližnjega svoga.

Ništa se ne zabranjuje, ali se poziva na oprez i odgovornost!

Predsjednik HBK mons. Želimir Puljić, kao zadarski nadbiskup svoju je nadbiskupiju 12. kolovoza posebnim pismom pozvao na razboritost i odgovornost u ovogodišnjoj proslavi Velike Gospe, te na pridržavanje preporuka Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo.

„Jedan od većih skupova tijekom liturgijske godine koji se događa u našim crkvama i svetištima, uz proslave Božića, Uskrsa i drugih velikih blagdana, jest i Velika Gospa kada puno svijeta dolazi i hodočasti. Po tim proslavama BDM i njezinih blagdana, a osobito Velike Gospe, možemo se ubrojiti u narod koji štuje Mariju i za koji se može reći da je Marijin narod, odan Mariji. Imajući u vidu još uvijek aktualno važeće odredbe koje je Nacionalni stožer uputio prije nekoliko mjeseci, i u njima nije došlo do radikalnih promjena, virus je još uvijek aktualan i svaki dan se objavljuju brojevi zaraženih, nekad ih je više, nekad manje. Čini se da je dobro što je došlo do popuštanja, ali ne i do opuštanja. I u tom kontekstu smatrali smo potrebnim upozoriti vjernike da i u pobožnosti, hodočašćima i okupljanjima budu oprezni. Sve smo biskupe obavijestili o odredbama koje još uvijek vrijede. Zato sam za svoju Zadarsku nadbiskupiju poslao pismo svećenicima i naglasio sam da smo svi odgovorni – i biskup i svećenici i vjernici. Ništa se ne zabranjuje, ali se poziva na oprez i odgovornost!“, rekao je nadbiskup Puljić.

Osobitu pozornost privukla je u pismu rečenica „kako u ovakvim okolnostima nije razborito organizirati tradicionalne procesije.“ Stoga je mons. Puljić pojasnio: „Procesije su jedan mali izazov, jer je u njima teško uspostaviti distancu. Teško je reći ‚nemojte ići po deset zajedno, već jedan po jedan‘. U tom kontekstu sam rekao da bi bilo nerazborito organizirati procesije. Nisam čuo da u mojoj Nadbiskupiji ima nekih velikih problema, ali je bilo rasprave po župama već prije ovog mogeg očitovanja hoće li ili neće imati procesije? U nekim župama su već sami odlučili imati desetak ljudi koji donose Gospin kip i onda se slavi misa pred crkvom na otvorenom. Nikada nam nije dovoljno opreza i razboritosti. Kad se govori o virusu, puno toga o njemu ne znamo, ali vidimo posljedice. Kažu da postoje milijuni virusa u zraku, nisu štetni i bez njih svijet ne bi mogao živjeti, ali ima ih dvadesetak koji su opasni, a među njima i koronavirus. Mi ne možemo govoriti znanstvenim rječnikom, ali gledajući posljedice mislim da je potrebno imati opreza i razboritosti.“ Osvrćući se na komentar kako je i u povijesti bilo različitih pandemija, te su vjernici činili zavjete u hodočašćima i procesijama da se to zlo umanj, i ustrajali u pobožnostima, mons. Želimir Puljić je rekao: „Tada se manje znalo i o bolestima i o njihovim razlozima. Sada se nalazimo pred znanstvenim problemom pred kojim ne možemo ne osjetiti potrebu biti oprezni. Ispočetka su ljudi pomalo sumnjali, a i danas ima onih koji sumnjaju da je to izmišljeno i da postoji opasnost manipulacije. Sigurno je da postoji ta opasnost, ali potresne slike sa sjevera Italije ili sada iz Brazila, SAD-a, ne mogu nas ostaviti površnim. Čini mi se da smo suočeni s ozbiljnim problemom kojega ne treba otpisivati i kojemu ne treba pripisivati svemoć, ali također treba biti oprezan.“

I kako se suočiti s ovom situacijom? „I prevencijom i molitvom u borbi s opasnim virusom. Trebamo sve učiniti da što manje ljudi oboli ili da mi ne budemo uzrok nečije bolesti. Ali i molitva, ona je sastavni dio našega vjerskog života. I u tom kontekstu te dvije stvari idu zajedno.“ Ovakve mjere nisu znak manjka vjere i ne umanjuju našu pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji: „I u tišini svoga kutka, molitvi, u obitelji, na ulici, mi smo sve više otvoreni Duhu Božjem i našoj Majci bez koje ne možemo. Ona je naša Majka, ona je naša nada, odvjetnica naša. I ovo nikako ne umanjuje naš marijanski duh i marijansku

pobožnost koju imamo prema Njoj i siguran sam da i Ona kao dobra Majka shvaća naše muke i naše probleme.“ Mons. Želimir Puljić se osvrnuo i na vezanost našega naroda na procesije, kao i na ono bitno u proslavama blagdana: „Marija vodi k Isusu. On je u središtu Crkve. Ona nas vodi k Sinu svom. Smisao je procesija da budemo zajedno, da se vidi ‚da nas ima‘, da u hodu pokažemo pobožnost prema Onoj koju štujemo i koja je nama velika utjeha i nada, i da nam nadasve pokaže ono što je najjasnija poruka hodočasničkom puta – da smo prolaznici i putnici u hodu prema Nebu. Procesija nije cilj samoj sebi niti je bitan dio našeg vjerničkog života ili euharistijskog slavlja. Obično nakon, a negdje i prije euharistije bude procesija. Ona je uvijek poruka da smo mi u hodu, na putu, hodočasnici, putujemo Nekom, mi smo samo na ovoj zemlji prolaznici. Štujući Mariju, zazivajući Njezinu pomoć, slaveći Euharistiju, hraneći se Isusovim tijelom, mi samo kažemo: to nam je snaga na ovom našem zemaljskom hodu. U tom kontekstu procesija nije bitna, možda se sada previše o tome raspravlja. Bitna je Euharistija, poruka Božje Riječi, bitna je hrana koju nam Isus daruje po svome Tijelu, a sve drugo nam pomaže u svijesti prolaznosti i vjerničkog hoda.“

Razgovor o proslavi Velike Gospe bio je i prilika za podsjetnik na istinu vjere koju slavimo u toj svetkovini – da je Marija dušom i tijelom uznesena u Nebo. U tome je i nada u ono što će se i nama dogoditi: „Marija je predkazala ono što će se svima dati. U Vjeronju ispovijedamo vjeru u uskrsnuće tijela. Mi kao zemaljska bića u sebi imamo nešto neumrlo, vječno, i kad se rastanemo od ovoga svijeta, duša nam ode na drugi svijet, živimo u tom iščekivanju kad će na koncu doći uskrsnuće tijela. Isusovo uskrsnuće i Marijino uznesenje na Nebo vidljivo su predskazanje, događaj onoga što nas čeka na koncu svijeta.“ Crkva je od svojih početaka vjerovala u Marijino uznesenje na Nebo. No, kao dogmu tu vjersku istinu definirala je prije 70 godina. Dvije dogme o Mariji proglašene su u prvom tisućljeću, da je Bogorodica (431.) i vazda Djevica (649.), a druge dvije u drugom tisućljeću, da je bezgrešno začeta (1854.) i na Nebo uznesena (1950.).

„Na početku, kad je kršćanstvo proživljavalo nešto što se možda čak i danas ponavlja, udari izvana, progoni, zatiranje svega što je vjerničko, kad se nije moglo javno niti slaviti nego u katakombama ili se skrivati po kućama, nešto se dogodilo unutar same Crkve – pojavili su se heretici, ljudi koji su naučavali neki svoj nauk. Nisu se obazirali što kažu papa, biskup, svećenik, nego su imali svoju vjeru i filozofiju. I mi smo sad, na žalost, izloženi takvim osebnim i osobitim naučavanjima, pa pomalo i ovo naše vrijeme slič, onome. A tada je bilo onih koji su naučavali – Isus nije Bog, bio je običan čovjek, Marija nije rodila Bogočovjeka, nego samo čovjeka. Biskupi, koncilski oci su se tada sastali i proglasili prvu dogmu o Mariji – Marija je Bogorodica, nije ona samo rodila sina, čovjeka, nego Bogočovjeka. I ta je istina temeljna. Ona ne samo da govori o Marijinim zaslugama i veličini, da je Bogorodica, nego govori i o Isusu Kristu, da je on Bogočovjek. Druga istina proglašena o Mariji jest da je djevica prije poroda, u porodu i nakon poroda. Treća istina govori da je Bezgrešna. Tada su formulirali istinu o Mariji koja je bila prisutna u vjeri naših ljudi. Naime, mi se svi rađamo s posljedicama Istočnog grijeha. Padom prvih ljudi mi smo ga svi naslijedili. Njega se oslobađamo po krštenju. Po krštenju bivamo oslobođeni i postajemo djeca Božja. A je li Marija bila pod Istočnim grijehom? Tu je istina formulirana – ona je bezgrešna, ona je već u krilu Joakima i Ane bila oslobođena Istočnog grijeha, rođena je bez njega. Naši ljudi možda ne razumiju ove istine, ali samim srcem i vjerom sve to prihvaćaju i ispovijedaju.“